

EVDEKİ HESAP ÇARŞIYA UYMAZ!

Annesi; "Altın bileziğini koluna takmadan evlenemezsin" demişti. Bu altın bileziğin ne olduğunu defalarca anlatmıştı. O bileğinde olmazsa ekonomik özgür olamayacak, her zaman kocasının eline bakacak, istediğini hep yalvararak, gönlünü alarak yapacaktı.

Çünkü anne de hep kocasının eline bakmıştı. Kızı kocasının eline bakmamalıydı. Ev harçlığından kalan parayla kıyafet alabiliyor, ancak o şekilde özel isteklerini yapabiliyor, günlere ancak gidebiliyordu. Keşke bir mesleği olsaydı da kendisi para kazanabilseydi. O zaman kocasının eline bakmayacak ve her istediğini yapacaktı.

Anne kızının elini sıcak sudan soğuk suya sokmadı. Her gün okuldan gelmesi için yollarını gözledi. "Aman dersleri iyi olsun" diye hiç bir iş yaptırmadı. Ne bulaşık, ne çamaşır, ne ütü, ne yemek... Hiç bir şeyden haberi olmadı. Herşey önüne hazır geldi.

Diplomasını aldığı gün annenin en mutlu olduğu gündü. Artık inşaat mühendisi bir kızı vardı. Kim bilir ne kadar çok para kazanacak ve her isteğini alabilecekti. Elini sallasa ellisi, saçını sallasa tellisiydi. En kısa zamanda da güzel bir iş bulunca dünyalar annenin oldu.

Kızını karşısına alıp; "Kızım artık yaşın kemale erdi. 26 yaşına geldin. Eli kalem tutmuş, senin kıymetini bilen, seni mutlu edecek biriyle evlen artık" demişti. Demişti ama eve sığmayan kızı evlenmeyi istiyor muydu? Bu kadar negatif örnekleri görmüş, eline mesleğini almış, ekonomik bağımsızlığı olan kız, artık evlere girip eşine yemek yapar mıydı? Annesinin hali ortadaydı. Karşısında eli bulaşıktan çıkmayan, her gün taze yemek yapmak zorunda olan, beğenilmeyip hep kusur bulunan, tabiri yerinde ise saçını süpürge yapan bir anne vardı. Emeğe saygının kalmadığı bir toplumda yemeğe saygısı olacak bir erkeğin de olabileceğini düşünmüyordu. Hem o artık inşaat mühendisiydi. Evlenerek henüz yeni başlamış olan kariyerine son veremezdi...

Küçükken camide hocalardan, kadının erkeğin eğe kemiğinden yaratıldığını, bundan dolayı eşine itaat etmesi gerektiğini, Allah'tan başkasına

secde edilmesi emredilseydi, kadının kocasına secde etmesi gerekeceğini, kocası izin vermeden dışarıya çıkmayacağını, kocası onu ne zaman istese gitmesi gerektiğini, aksi takdirde sabaha kadar meleklerin kadına lanet edeceğini öğrenmişti. Evlenmezse bu riskleri de almayacaktı. Bütün bunlar hiç aklına yatmamıştı. Ama "asla şüphe duymamasını, eğer şüphe duyarsa cennetin kokusunu bile alamayacağını da öğrenmişti. Her şeyi de sorarak kafaları karıştırmamalıydı. Zaten sorsa da sordukları sorulara hiçbir zaman tatmin edici cevaplar alamamıştı. Çocukluktan aldıkları bu bilgilerini pek düşünmeye zamanı olmadı. Zaten düşünmek bile istemedi. Nasıl olsa Müslümandı. Cennete muhakkak girecekti. Cennemde biraz yansa da muhakkak cennete girecekti...

Ne kadar evlenmeyi istemese de içinden gelen sese boyun eğmek zorunda kaldı. Kendisini çok sevdiğini,

onsuz yaşayamayacağını, hergün rüyalarında gördüğünü söyleyen bir beyle tanıştı. Her görüşmelerinde elinde buketle karşılayan, hediyelerle şımartıp mum ışığında yemeğe götüren, sandalyesini çekip o oturmadan oturmaması tam da filmlerdeki beye hayır demek hangi kızın aklına yatar mı? Nihayetinde altı ay süren buluşmaların ardından evlilik gerçekleşti.

Evliliğin ilk günleri güzellikler ile dolu geçti. Ama bu çok uzun sürmedi. Hayatın ağır yükü; hiç yemek, çamaşır, ütü, bulaşık, ev işi görmeyen kız için yorucu. Bir yandan çalışıp bir yandan ev işleri ona çok ağır gelmişti. Hep annesini bekledi. Ama nafile. Günler aylar geçti. Annesi yanına hala gelememişti. Hem gelse onun işlerini mi yapacaktı? Bir de çocuk olması onu tümünden zora sokmuştu. İyi bir bakıcı bulmalı ve yarım bıraktığı kariyerinin basamaklarında ilerlemeliydi. Artık O'nun kreşte büyümek zorunda olan bir evladı, çalışmak zorunda olduğu zor bir işi ve kendisini mutlu etmek zorunda hissettiği eşi vardı. Kendisinin adı var mıydı? Mutlu olmaya hakkı var mıydı? Kendi sevdiği ve istekleri var mıydı? Onları bile unutmuştu. Eşinin sevdiği yemeği yapıyor, çocuğunun hoşlandığı yerlere gidiyor, boş zamanlarını hafta içi yetiştiremediği ev işlerini yapmakla geçirmeye çalışıyordu. Monotonlaşmış bir hayatın içinde zaman ne de çabuk akıp gidiyordu. Eşi ona hiç yardım etmiyor, sırtındaki ağır yükü hiç paylaşmıyordu. Eve gelince televizyonun kumandasını alıyor, her şeyin ayağına gelmesini bekliyordu. Hâlbuki kendisi de en az onun kadar ağır çalışıyordu. Nihayetinde o da erkek işi yapıyordu...

Kimbilir kaç genç, annesi tarafından bu şekilde yönlendirilmişti. Bu şekilde kendi ezikliğinin günahını yavrusundan çıkartmıştı. Kimbilir daha kaç kız bu şekilde erkeğine düşman olarak büyütülecekti. Bu yaşanan ne ilk ne de son acı hayat hikâyesi olacaktı.

Anneyi bu düşünceye sokan beylere mi, kızlarını ekonomik özgür ol diyerek büyütüp eve sığdırtmayan annelere mi, yoksa ucuz işçiye sahip olma gayreti içinde olan, kadını meta gibi kullanarak modern bir köle haline getiren topluma mı kızmalıydık. Yoksa aklını kullanmayan ve kullanmayı da istemeyen, eskitmeden attığı kıyafetlerinin ve eşyalarının esiri olan hanımlara mı?

Ya da; hep atalarının dinlerini Hak din diye anlatan, Allah'ın dininden habersiz, üç beş ayet ezberleyip aslı astarı olmayan hikayelerle milletin kafasını karıştıran ve cennetten tapu dağıtan din tüccarlarına mı? Tek sorumlu tutulacağımız Kur'an-ı Kerim'i anlamazsınız sakın

okumayın diyerek bir çok ritüeller koyarak uzaklaştıran, beşer örnek olan, hata yapan Nebi'ye ismet vasfını vererek asla hata yaptırtmayan, yaptıklarına zelle diyerek örneğimizi öldüren hocalara mı?

Teknolojinin altında ezilmiş, modern toplumun istekli köleleri, ne zaman bu kölelikten kurtulup, huzur bulma yeri olan bu dünyadaki huzur yeri olan cennet misali evlerine gidecekler?

Ne zaman Allah'ın dinine sarılıp, evde iktidar yarışına son verip, kavamlık görevini erkeklere verecekler?

Ne zaman bu kavamlık görevine talip olacak erkek gibi erkekler yetişecek?

Ne zaman eşinin getirdiğine şükredip, elhamdulillah diyebilecek huzur kaynağı salih eşi olacak?

Duygularının, heva ve hevesin, makamın, kariyerin, teknolojinin, eşyanın, kıyafetin, paranın kölesi olan asla hür olamaz. Hür olmak demek sorumluluk sahibi olmaya aday olmak demektir. Hayatına farkındalık katmayı isteyerek özel olmayı istemek demektir. Bundan dolayı Cenab-ı Hak özel olmak ve özel kalmak isteyenlere kadınlar manasında olan Nisa suresinin ilk ayetinde şu şekilde seslenir;

Ey insanlar! Sizi tek bir özden yaratan, ondan da eşini var eden ve her ikisinden de birçok erkek, kadın üreten Rabbinize karşı sorumluluğunuzun bilincinde olun. (Nisâ 4/1)

Kadının da erkeğin de aynı özden yaratılması, Rabbinin sorumlulukta aynı olmasını gerektirir. Akıllı olan herkes bunu bilir. Ağrıların, sıkıntıların, zorluklarını, sevinçlerini, mutluluklarını, heyecanlarını hep kendisi yaşar. Yaptıklarının karşılığını kendisi alır, mezara yalnız gider ve hesabını da yalnız verir.

Durum oldukça açıktır. Görünen köye kılavuza gerek yoktur. İnsanlık bunalımdadır. Bu bunalımdan kurtuluş da yalnız insanın kendi elindedir. Kimse kimse için hiç bir şey yapmamaktadır. Hayat insana Cenab-ı Hak'ın sunmuş olduğu bir fırsattır. Fırsatlar da değerlendirmek içindir. Değerlendirilmeyen her fırsat da, insana pişmanlık verecektir.

İkinci şansı olmayan imtihanın içinde olduğunun farkında olanlar, bu fırsatı değerlendirmek için elinden geleni

yapmak zorundadır.

Her ne yediğini, ne içtiğini, ne giydiğini bilen, parasının ve geleceğinin hesabını yapan bunun farkındadır. Aslında hayata değer katan da bu farkındalıktır. Hiç kimse güdülecek bir koyun değildir. Kârını ve zararını en güzel hesap eden de kendisidir. Evde hesabını iyi yapanlar çarşıya geldiklerinde kandırılmazlar. “Evdeki hesap çarşıya uymaz” tabiri ancak hesabını iyi yapamayanların sığındıkları mazerettir. Yapmak istemeyen ve yanılanlar için her zaman mazeretler vardır.

Hasıl-ı kelâm; kişi kendinden sorumludur. Lakin bu sorumluluğu sadece kendini bağlamamaktadır. İnsanın etkilenen ve etkileyen bir mahluk olduğu da hesaba katılırsa iyilikde de kötülükde de etkiler ve etkilenebilir. Ne mutlu o kimse ki; iyilikden etkilenen, kötülükten uzak duran ve iyilikte etkili olup örnek olan ve kötülükten uzak durdurandır.

Nitekim Hak Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri şöyle buyurmuştur:

Kim iyi işte aracılık ederse onun da o işten bir nasibi olur. Kim kötü bir işe aracılık ederse onun da ondan bir payı olur. Allah her şeyin karşılığını vericidir. (Nisâ 4/85)

Allah Resulü (a.s.) buyurdular ki; “İslâm’da iyi bir çığır

açan kimseye, bunun sevabı vardır. O çığırda yürüyenlerin sevabından da kendisine verilir. Fakat onların sevabından hiçbir şey noksanlaşmaz. Her kim de İslâm’da kötü bir çığır açarsa, o kişiye onun günahı vardır. O kötü çığırda yürüyenlerin günahından da ona pay ayrılır. Fakat onların günahından da hiçbir şey noksanlaşmaz.”¹

Merhum şair bu durumu ne güzel ifade etmiştir:

“Kanayan bir yara gördüm mü yanar tâ ciğerim,

Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim,

Adam aldırma geç git diyemem aldırırım,

Çiğnerim, çiğnerim hakkı tutar kaldırım.”²

Ves-Selam...

kh

Notlar

- 1 Müslim, Zekât 69. Ayrıca bk. Nesâî, Zekât 64.
- 2 Mehmet Akif Ersoy, Safahat.